

rustningsudvalget fremlagt forslag, hvor-
 efter det skulle være gældende folkeret, at
 anvendelsen af alle biologiske og kemiske
 krigsmidler er forbudt i internationale kon-
 flikter — også ikke-dødelige, f. eks. tåregas
 — opnåede mindre end $\frac{2}{3}$ af medlemska-
 bets stemmer og kun én stormagts. På dansk
 hold havde man allerede udfra juridiske be-
 tragtninger afgørende tvivl om rigtigheden
 og formålstjenligheden af den valgte frem-
 gangsmåde, der da også forfejlede sit sigte.
 Dette ændrer naturligvis intet ved den på-
 trængende nødvendighed af, at verdens-
 samfundet gør op med anvendelsen af disse
 våben. I det danske indlæg i debatten blev
 det med styrke understreget, at Danmark
 for sit vedkommende gik ind for at sikre,
 at Geneveprotokollen af 1925 blev udnyttet
 i størst mulig udstrækning, og at det var
 ønskeligt som supplement til denne protokol
 at udarbejde en traktattekst, som ville kunne
 accepteres universelt. En sådan tekst burde
 efter dansk opfattelse forbyde fremstilling,
 oplagring og brug af kemiske og bakteriolo-
 giske (biologiske) våben og kræve eksiste-
 rende lagre destrueret. Samtidig burde trak-
 taten indeholde bestemmelser om effektiv
 kontrol. Det henstilledes fra dansk side, at
 spørgsmålet blev optaget til en fornyet be-
 handling på nedrustningsudvalgets konfe-
 rence med henblik på at sætte den 25. gene-
 ralforsamling i stand til at tage konkrete
 skridt.

Det er nu at håbe, at nedrustningsudval-
 gets konference må have held til at komme
 videre frem, men denne proces vil nok snar-
 ere blive karakteriseret af gradvise frem-
 skridt end af løsninger, der gennemføres
 ved et pennestrøg.

Generalforsamlingen erklærede 1970'erne
 for et „nedrustningstiar“. De øvrige ved-
 tagelser på nedrustningsområdet var rutine-
 mæssige, bortset fra to resolutioner om radio-
 logisk krigsførelse og strålekrigsførelse.

Samlingen bekræftede og befæstede den
 forståelse mellem de to stormagter, som har
 været mærkbar i de senere år. Denne forstå-
 else viste sig ikke blot derved, at de
 i de livsvigtige politiske spørgsmål stort
 set undgik gensidig polemik, men også —
 som nævnt — igennem fællesoptræden i
 spørgsmål vedrørende nedrustning.

Medens afspænding mellem Vest og Øst
 nok af alle anses for en af de positive fak-

torer i den aktuelle internationale situation,
 og et arbejde mellem stormagterne, især i
 sikkerhedsrådet, erkendes som en væsentlig
 faktor til sikring af FN-systemets funktions-
 dygtighed, er mange uforpligtede lande sam-
 tidig på vagt overfor alle tegn, der kan for-
 tolkes som en stræben efter stormagtshege-
 moni.

For den uforpligtede verden fremstår de
 to stormagter som lige magtfulde og magt-
 bevidste, som økonomisk højt udviklede og
 som bestræbte på at fastholde verdensbil-
 ledet som det tegner sig i dag.

Stormagternes samarbejde følges derfor
 også med en agtpågivenhed, der til tider
 grænser til mistænksomhed om at forstå-
 elsen blot vil blive udnyttet til at fastfryse
 de øjeblikkelige magtforhold. Det er på
 denne baggrund, at man må forstå den kon-
 sekvente kritik og modstand, som møder
 ikke-spredningsaftalen, og som har ført til,
 at denne aftale hidtil kun har sat sig virke-
 lige spor i Øst-Vest forholdet og i det store
 og hele er forblevet uden konsekvenser for
 de store potentielle atommagter i Asien —
 med et spørgsmålstegn ved Japan — og
 Latinamerika.

7. På Sovjetunionens forslag var der på
 dagsordenen blevet optaget et punkt betit-
 let „styrkelsen af international sikkerhed“. Hertil
 knyttede sig et sovjetisk forslag til
 et omfattende dokument, der stort set var
 en omskrivning eller udlægning af pagten og
 anerkendte grundsætninger for det interna-
 tionale samkvem i overensstemmelse med
 Sovjetunionens aktuelle politik. Debatten
 mundede dog blot ud i vedtagelse af en re-
 solution, hvorefter generalforsamlingen i
 anledning af 25-års jubilæet i 1970 skal
 overveje passende anbefalinger om styr-
 kelse af international sikkerhed, og med-
 lemstaterne i mellemtiden skal underrette
 generalsekretæren om deres synspunkter og
 eventuelle egne foranstaltninger.

8. Med hensyn til FN's fredsbevarende ope-
 rationer var fremskridtene fortsat beskedne.
 Særudvalget vedrørende fredsbevarende ope-
 rationer havde i tiden siden 23. general-
 forsamling fortsat arbejdet med opstilling
 af regler for udsendelse af militære obser-
 vatorer for sikkerhedsrådet, men var stadig
 ikke nået til enighed på så væsentlige punk-